

Hjørring og en i Søffen. Derfor er hele Udvalget gaaet ind derpaa, ellers er man i det Væsentlige bleven staaende ved den Ordning, som blev indført i 1870; kun skal jeg i Forbigaaende bemærke, at manovre paa Bornholm har faaet en Oppebørselskontrolør i Gudshjem, som man ikke tidligere har haft; men da det ikke væsentlig forandrer det finansielle Forhold, skal jeg ikke opholde mig derved. Det bliver nemlig en Oppebørselskontrolør af 4de Klasse, der altsaa ikke bliver pensionsberettiget, før han naaer den dertil fornødne Alder. Flertallet har altsaa ment, at man skulde blive ved den nu bestaaende Ordning, og som Følge deraf har det ikke kunnet gaa ind paa, hvad Regjeringen har foreslaaet. Denne har nemlig foreslaaet Oprettelsen af 8 selvstændige Lovstæder i Provindserne og 2 i Kjøbenhavn. Mindretallet har haft en noget anden Opfattelse, idet det har ment, at man skulde gaa den modsatte Vej, indskrænke Distrikternes Antal og henlægge endel af de bestaaende Smaa-distrikter til andre, hvorved man kunde formindste de pensionsberettigede Embedsmænds Tal. Naar Flertallet ikke har kunnet billige denne Opfattelse, er Grunden dertil den, at det ikke kan se, at der virkelig kan vindes nogen finansiell Besparelse derved. Thi idet man vil henlægge et af disse Smaadistrikter til et andet, navnlig et af dem med en Lønningsats under 2,000 Kr., vil man let forstaa, at i det Distrikt, hvortil det nedlagte Lovstæde skulde henlægges, maa vedkommende Lovforvalter selvfølgelig have Mere i Lønning; man vilde vel nærmest flytte ham op paa 2,500 Kr., saa at han altsaa fik 500 Kr. mere end tidligere; man vilde derved opnaa en Besparelse af 200 Kr., idet Oppebørselskontroløren er anslaaet til at skulle lønnes med 1,800 Kr., men det er med andre Ord ingen Besparelse. Man kan vel heller ikke se bort fra, at samtidig med, at man saaledes henlægger et Distrikt under et andet, maatte man ogsaa forsøge Kontorholdsogdiggjørelsen, uden at man derfor kunde faae en passende Erstatning. Jeg tror altsaa, at finansielt taget vil det ikke have stor Betydning. Jeg skal nu ikke her komme nærmere ind paa Mindretallets Ansøelser, thi det har jo faktisk godkendt, hvad vi have foreslaaet, og er gaaet med dertil. Det udtaler kun fromme Ønsker overfor Regjeringen om, at den skulde have sin Opmærksomhed henvendt derpaa i Fremtiden, men faktisk gaar det den modsatte Vej, idet det har fulgt os i Udvidelsen af Distrikternes Antal.

Den anden væsentlige Uoverensstemmelse, der har været mellem Udvalgets Medlemmer, angaar Alderstillaaget. Det er bekendt, at Alderstillaaget ved Lovbetaten hidtil har været inddeelt i 3 Klasser efter Alderen, med et bestemt Antal i hver Klasse. Noget Egnede have vi haft ved en anden Stat, Postvæsenet. Der er imidlertid Regjeringen afvejen fra dette Princip ved at foreslaa Alderstillaag efter Alæremaal eller efter Tjenesteaalder i Klasserne. Flertallet har i Over-

ensstemmelse dermed ment, at man paa den heldigste og respektfuldste Maade overfor de vedkommende Bestillingsmænd vil naae det Maal, som man tilstræber — nemlig, at forbedre deres Raar —, ved i Lovbetaten at indføre Alders-tillaaget efter Tjenesteaalder. Mindretallet har derimod ment, at Folkethinget hidtil meget skarpt har fastholdt den Anskuelse, at, hvor der var et større Antal underordnede Bestillingsmænd, skulde man holde paa et bestemt Antal af Alderstillaag for hver Klasse. Dette er nu, som man tager det. Jeg vil indrømme, at i visse Etater har man fastholdt dette, men man maa jo ikke glemme, at i en lignende Stat — om den end ikke har været saa stor som denne —, nemlig ved Telegrafvæsenet, gif Folkethinget i 1875, altsaa efter 1870, til Alderstillaag efter Tjenesteaalder. Folkethinget har altsaa faktisk godkendt det Princip, som vi have foreslaaet, og Regjeringen har med Genhyn til Postvæsenet foreslaaet det Samme, som vi have foreslaaet her. Jeg tror altsaa nok, at vi kunne blive enige om, at disse tre Etater burde stilles nogenlunde lige. Dette har man ogsaa hidtil fastholdt i Lovgivning, nemlig i Loven af 1870 for Lov- og Postvæsenets Vedkommende, og jeg tror ogsaa, at vi skulde fastholde det her. Jeg tror, at vi kunne se bort fra Militæretaterne, som et æret Medlem har hentydet til, thi der er Forholdet et ganske andet. Jeg skal ikke komme ind paa at drøfte Militæretaterne, men kun gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at det vilde være unyttigt nu at komme nærmere ind paa at drøfte det Spørgsmaal, hvorledes man skal ordne Alderstillaaget ved Militæretaterne, thi saa kunde man jo ogsaa f. Ex. komme ind paa en Drøftelse af Alderstillaaget paa Skolevæsenets Omraade. Forholdene ved Skolevæsenet og ved Militæretaterne ere jo saa vidt forskellige fra Forholdene her, at jeg tror, vi kunne se bort fra dem her. Det, som vi her skulde holde os til, er de tre Etater, som nærmest kunne sammenlignes med hinanden, nemlig Lovvæsenet, Postvæsenet og Telegrafvæsenet. Spørgsmaalet maa da nu blive dette: Ere de Alderstillaag, som vi her have foreslaaet, for rundelige eller ikke? Foruden at Mindretallet har anset den Maade, paa hvilken vi have foreslaaet Alderstillaaget tildeelt, for ueheldig, har det, saavidt jeg kan skjønne, ogsaa ment, at vore Alderstillaag vare for høje. Jeg skal indrømme, at vi ved Alderstillaagene have stillet Klasserne lidt gunstigere, end de nu for Eiden ere stillede, og navnlig er 4de Klasse bleven stillet betydelig gunstigere, end den nu er. Dette lægger jeg ikke Skjul paa; det skal staa klart for ærede Medlemmer. Men Spørgsmaalet er jo dette: Blive de Lønninger, som vedkommende Embedsmænd herefter kunne opnaa, for høje? Det er dette Spørgsmaal, som man maa stille sig selv,